

[Vagn Bro.]

Forhold samles under eet, at det da bliver Domsmagtens Repræsentant, der er Formand for Institutionen, og ikke Fængselsdirektøren, da mange Sager netop skal ses i Relation til den Maade, hvorpaa de behandles af den samlede Domsmagt. Den ensartede Ordning, der findes indenfor Domsmagten, og som finder sit endelige Udtryk i Højesteret, har medført, at vi finder denne Ordning rigtigst. Hertil skal jeg føje, at jeg anser det for ganske givet, at Fængselsdirektøren i Kraft af sit Embede vil faa en ganske overordentlig betydelig Indflydelse paa den Afgørelse, der træffes, men at vi faar Dommeren som Formand, vil medføre, at det navnlig i Spørgsmaalet om Sagens Forberedelse bliver denne, der i de enkelte Tilfælde kan træffe den Bestemmelse, som maaske ikke vil blive truffet af den administrative Fængselsmyndighed. Vi ønsker selvsagt, at denne høje Fængselsmyndighed faar en stor Indflydelse, hvad jeg ikke nærer Tvivl om den vil faa; jeg vil være tilbøjelig til at tro, at det egentlige Kontor for disse Forhold vil blive Fængselsdirektoratet. Men de Grunde, jeg har nævnt, medfører, at vi har ønsket, at Dommeren bliver Formand.

Under Ændringsforslag Nr. 15 har det ærede Medlem Hr. Elmquist og Fru Henschultz stillet Ændringsforslag om Livsstraffens Bevarelse. Under første Behandling lagde jeg ikke Skjul paa, at mit Parti stod delt, og jeg nærer heller ikke Tvivl om, at det, naar Sagen kommer til Afstemning, vil vise sig, at dette er Tilfældet. Jeg lagde heller ikke ved første Behandling Skjul paa, at jeg personlig har stillet mig i allerhøjeste Grad tvivlende overfor denne Sag. Jeg har i den Beretning, der blev afgivet i forrige Samling om dette Lovforslag, ligefrem staaet som Forslagsstiller med Hensyn til Bevarelse af Dødsstraffen. Naar jeg gjorde det, var det som Udtryk for, at vi ikke endeligt havde tilendebragt Behandlingen af dette Spørgsmaal, og at jeg vilde forbeholde mig at tænke over Sagen igen. Hovedgrunden for Dødsstraffens Bevarelse er efter min Mening Hensynet til Generalpræventionen. Men naar vi har haft Tilfælde som Jægersborggade-Mordet, Dagmar Overbye-Sagen, hvor der var Tale om Tilintetgørelse af en Række Smaabørn, Matthæusgade-Mordet og en Række andre, som, navnlig det midterste af dem, er af den Beskaffenhed, at jeg for min Part meget nødig vil tænke, at vi skulde komme i en saadan Situation frem-

tidig, ser jeg rigtignok ikke, at det generalpræventive kan have synderlig Virkning. Naar vi indtil Dato siden 1892, altsaa — hvis jeg maa tillade mig at stille min egen Person i Relation til dette — to Aar, før jeg overhovedet optraadte her paa Jorden, overhovedet ikke har haft Dødsstraf her til Lands, er det for mig meget vanskeligt at se det stærkt afskrækkende Moment, som Dødsstraffen indeholder. Hertil kommer den Omstændighed, at Norge og Sverige, vore Nabolande, har afskaffet Dødsstraffen, og endelig det Forhold, jeg ikke vil lade ude af Betragtning, nemlig at vi ikke kan udelukke et Justitsmord af Betragtningen. Det kan ikke nægtes, at vi maa stille os paa det Standpunkt, at selv om 10 skyldige skulde gaa fri, var dette bedre, end at een uskyldig dømmes; og det er dog i hvert Fald noget, som vi har set i den civiliserede Verden ogsaa i den seneste Tid. Paa den anden Side ønsker Vinstre selvsagt, at de, der er dømt til livsvarigt Fængselsarbejde, netop ogsaa i den Maade, hvorpaa Straffen bliver udført, saaledes altsaa at Befolkningen mærker, at her er Tale om den alvorligste Straf, i ringeste Grad faar Mildnelser. Derfor har vi stillet vort Ændringsforslag under Nr. 36, og det glæder mig, at det har fundet Tilslutning i Udvalget og hos den høje Minister. Efter dette Ændringsforslag kan de paagældende først efter 16 Aars Forløb overføres fra Fængselet. Her er vi selvfølgelig klar over, at Benaadningsinstitutionen kan ændre heri; men det er en grundlovsmæssig Bestemmelse, som gør, at vi paa disse Punkter overhovedet ikke kan sige noget med Sikkerhed. Jeg vil ikke lægge Skjul paa — men det kræver en Ændring af Grundloven —, at jeg for mit Vedkommende med stor Glæde og med største Sikkerhedsfølelse vilde gaa bort fra Dødsstraffen, hvis det kunde blive saaledes her til Lands, at de, der dømmes til livsvarigt Fængsel for disse meget alvorlige Forbrydelser, ingen Sinde kunde benaadnes. Saa kunde Forholdet dog, hvis det viste sig, at der var begaaet et Justitsmord, ændres; og var det ikke Tilfældet, var der efter mine Begreber ingen Grund til Medlidenhed med den paagældende.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 16 henviser jeg til Udtalelserne i Betænkningen. Det har vist sig vanskeligt at udforme Forskellen mellem Tugthus og Fængsel, og da det med andre Ord vil sige, at Tugthus vil blive et Navn, et Navn for en Afdeling i Fængselet, har vi ikke ment, at det var rigtigst at opretholde dette. Det, som skal virke